

Анотація

Воронина Н. В. До питання про порядок відшкодування витрат, пов'язаних із знахідкою. — Стаття.

У статті розглядаються питання, пов'язані з відшкодуванням витрат щодо знахідки. Приділено увагу поняттю знахідки, розглядаються наслідки, що тягне знахідка. Також аналізуються питання щодо публічної обіцянки винагороди за знахідку, в тому числі розмір та порядок виплати такої винагороди.

Ключові слова: знахідка, річ, відшкодування витрат, винагорода.

Аннотация

Воронина Н. В. К вопросу о порядке возмещения расходов, связанных с находкой. — Статья.

В статье рассматриваются вопросы, связанные с возмещением расходов относительно находки. Уделено внимание понятию находки, рассматриваются последствия, которые влечет находка. Также анализируются вопросы публичного обещания вознаграждения за находку, в том числе размер и порядок выплаты такого вознаграждения.

Ключевые слова: находка, вещь, возмещение расходов, вознаграждение.

Summary

Voronina N. V. On the question of reimbursement associated with finding. — Article.

The paper addresses issues related to reimbursement for the findings. Attention is paid to the notion findings, considered the consequences that entails finding. Also examines the issue of public promise of reward for the find, including the size and manner of payment of such fees.

Keywords: finding, thing, reimbursement, reward.\

УДК 347.764:368.86:368.212

Є. Ш. Гаресє

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ВИПЛАТИ СТРАХОВОГО ВІДШКОДУВАННЯ ПРИ СТРАХУВАННІ ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ АВТОМОБІЛІСТІВ

Постановка проблеми. Одним із обов'язкових видів страхування в Україні є страхування цивільно-правової відповідальності водіїв автомобілів та інших наземних транспортних засобів. При цьому можна сміло стверджувати, що кількість страхових випадків при цьому виді страхуванні є самою великою порівняно з будь-якими іншими видами страхування. Відповідно й питання правового регулювання відносин, що складаються при здійсненні страхових виплат, є неймовірно актуальними як в теорії, так і в судовій практиці. Як показує практика, найбільш гострими проблемами при страхуванні цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів є питання підстав та розмірів страхового відшкодування.

Слід додати, що актуальність питання, що розглядається, підігрується фактичною відсутністю досліджень та публікацій на зазначену тему. Нечисленні статті, опубліковані з зазначеної проблематики, торкаються лише окремих

питань виплати страхових відшкодувань і навіть частіше окремих випадків невиконання страховими компаніями своїх обов'язків, не поглиблюючись у сутність проблеми.

Метою цієї статті є аналіз саме тих норм законодавства, які визначають об'єми зобов'язань страхових компаній перед особами, які постраждали від дорожньо-транспортної пригоди, тобто отримали матеріальну шкоду, а також визначають докази, які слугують підставами визначення розмірів страхових виплат. Також у статті ми спробуємо визначити ті причини, які призводять до двозначного тлумачення законодавства щодо страхового відшкодування.

Виклад основного матеріалу. Враховуючи обов'язковий характер, дуже широко застосування, велику кількість страхових випадків, частоту страхових виплат, правовідносини, які виникають при страхуванні цивільно-правової відповідальності водіїв транспортних засобів, правовідносини, що складаються у цій сфері, регулює окремий законодавчий акт — Закон України «Про обов'язкове страхування цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів» № 1961-IV від 01.07.2004 року (далі — Закон про обов'язкове страхування).

Безперечно, для особи, яка укладає договір (поліс) обов'язкового страхування цивільно-правової відповідальності (страхувальник), найголовнішою метою є те, щоб страхова компанія (страховик) відшкодувала якнайшвидше усі збитки потерпілій особі у випадку дорожньо-транспортної пригоди. Іншими словами, страхувальнику краще взагалі не мати будь-яких майнових відносин з потерпілим, а відправити останнього до страховика. Проте на практиці дуже часто відносини у цій сфері страхування складаються іншим чином: виникають проблеми з виплатою страхового відшкодування, зокрема, спірні питання щодо права на страхову виплату, її розмір, строк та інше.

У цій статті ми спробуємо окреслити основні проблеми, які виникають у відносинах між особою, якій завдано шкоду, та страховою компанією або страхувальником, а також питання, які виникають у судовій практиці щодо цього питання.

Укладаючи договір (поліс) обов'язкового страхування цивільно-правової відповідальності страхувальнику слід пам'ятати, що у більшості випадків останній не покриває розмір завданої шкоди у повному обсязі.

Перш за все, при цьому виді страхування на законодавчому рівні встановлений ліміт відповідальності страховика — грошова сума, в межах якої страховик зобов'язаний провести виплату страхового відшкодування відповідно до умов договору страхування. Згідно з п. 9.1. ст. 9 Закону про обов'язкове страхування обов'язковий ліміт відповідальності страховика за шкоду, заподіяну майну потерпілих, становить 25 500 гривень на одного потерпілого. Слід додати, що згідно з п. 9.5 цієї ж статті розмір відповідальності страховика може переглядатися уповноваженим органом відповідно до рівня інфляції та індексу споживчих цін.

Уповноваженим органом у сенсі Закону про обов'язкове страхування є Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінан-

сових послуг (до початку 2012 року Державна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг).

Розпорядженням уповноваженого органу від 09.07.2010 р. № 566 ліміт відповідальності був збільшений і зараз становить 50 000 гривень за шкоду, заподіяну майну потерпілих на одного потерпілого.

Проте трапляються випадки, коли в одній дорожньо-транспортній пригоді було завдано шкоди не одній особі, а одразу декільком. У цьому випадку, ліміт який отримує кожний потерпілий становить 50 000 гривень. Якщо ж потерпілих буде більше п'яти і загальний розмір завданої шкоди буде більше 250 000 гривень, то страхові виплати будуть пропорційно зменшені кожному з потерпілих.

П'ятдесят тисяч гривень не мала сума, проте на наших дорогах їздить велика кількість коштовних автомобілів. Отже, сума завданої шкоди може значно перевищити 50 000 гривень. У цьому випадку винна у ДТП особа буде змушена відшкодувати різницю між завданою шкодою та страховою виплатою, що була здійснена страховиком на користь потерпілого.

Окрім цього, у кожному випадку страхового відшкодування сума виплати буде зменшена на розмір франшизи. Відповідно до Закону України «Про страхування» франшиза — це частина збитків, що не відшкодовується страховиком згідно з договором страхування. Розмір франшизи при відшкодуванні шкоди, заподіяної майну потерпілих, встановлюється при укладанні договору обов'язкового страхування цивільно-правової відповідальності і не може перевищувати 2 відсотки від ліміту відповідальності страховика, в межах якого відшкодовується збиток, заподіяний майну потерпілих. На сьогоднішній день розмір франшизи не перевищує 1000 гривень.

Що стосується шкоди, завданої життю та здоров'ю фізичної особи, її відшкодування здійснюється у межах 100 000 гривень. Франшиза при завданні шкоди життю та здоров'ю не вираховується.

Актуальним питанням при страховому випадку є підстави визначення сум страхової виплати, на які має право претендувати потерпіла особа. На сьогоднішній день підставами для визначення розмірів страхових виплат для страхових компаній є автотоварознавчі експертні дослідження (експертизи). У випадках завдання невеликої шкоди потерпілі та страховик можуть погодити розмір страхової виплати на підставі рахунків або актів виконаних робіт станцій технічного обслуговування, інших суб'єктів господарювання, які здійснюють ремонт пошкоджених транспортних засобів.

У судовій практиці не має єдиної думки щодо обов'язкового надання експертизи для визначення розміру шкоди. Проте можна однозначно стверджувати, що при наявності як рахунків СТО, так і експертизи перевагу буде віддано другому доказу.

Аналіз норм Закону про обов'язкове страхування все ж таки свідчить про необхідність проведення експертної оцінки пошкодженого автомобіля.

Відповідно до аб. 10 ч. 2 ст. 7 Закону України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні» проведення оцінки майна є обов'язковим у випадках визначення збитків або розміру відшкодування у ви-

надках, встановлених законом. Відповідно до ст. 3 цього Закону незалежною оцінкою майна вважається оцінка майна, що проведена суб'єктом оціночної діяльності — суб'єктом господарювання. У випадках проведення незалежної оцінки майна складається звіт про оцінку майна. Згідно зі ст. 6 цього закону оцінювачами можуть бути громадяни України, іноземці та особи без громадянства, які склали кваліфікаційний іспит та одержали кваліфікаційне свідоцтво оцінювача відповідно до вимог цього Закону.

Відповідно до п. 22.1 ст. 22 Закону про обов'язкове страхування при настанні страхового випадку страховик відповідно до лімітів відповідальності страховика відшкодовує у встановленому цим законом порядку *оцінену шкоду*, яка була заподіяна у результаті дорожньо-транспортної пригоди життю, здоров'ю, майну третьої особи. Отже, норми цієї статті нам нібито натякають, що шкода, завдана при ДТП, повинна бути оцінена, та й ще в порядку, визначеному цим Законом. Але проблема в тому й полягає, що ніякого порядку оцінки шкоди Законом не визначено.

Отже, ми можемо лише робити свій аналіз змісту норм Закону про обов'язкове страхування та відповідні висновки. Так, відповідно до ст. 33 цього Закону у разі настання дорожньо-транспортної пригоди, яка може бути підставою для здійснення страхового відшкодування (регламентної виплати), водій транспортного засобу, причетний до такої пригоди, зобов'язаний невідкладно, але не пізніше трьох робочих днів з дня настання дорожньо-транспортної пригоди письмово надати страховику, з яким укладено договір обов'язкового страхування цивільно-правової відповідальності, повідомлення про дорожньо-транспортну пригоду встановленого МТСБУ зразка, а також відомості про місцезнаходження свого транспортного засобу та пошкодженого майна, контактний телефон та свою адресу. Невиконання цього обов'язку з поважних причин має підтверджуватися документально.

Водії та власники транспортних засобів, причетних до дорожньо-транспортної пригоди, власники пошкодженого майна зобов'язані зберігати пошкоджене майно у такому стані, в якому воно знаходилося після дорожньо-транспортної пригоди, до тих пір, поки його не огляне призначений страховиком представник (працівник, аварійний комісар або експерт), а також забезпечити йому можливість провести огляд пошкодженого майна (транспортних засобів).

Водії та власники транспортних засобів звільняються від обов'язку збереження пошкодженого транспортного засобу у такому стані, в якому воно знаходилося після дорожньо-транспортної пригоди, у разі якщо не з їхньої вини протягом десяти робочих днів після одержання страховиком повідомлення про дорожньо-транспортну пригоду його уповноважений представник не прибув до місцезнаходження такого пошкодженого майна.

Таким чином, після повідомлення про дорожньо-транспортну пригоду у страховика є 10 днів для огляду пошкодженого транспортного засобу та визначення розміру збитків.

У свою чергу страховик протягом 10 робочих днів з дня отримання повідомлення про дорожньо-транспортну пригоду зобов'язаний направити свого

представника (працівника, аварійного комісара або експерта) на місце настання страхового випадку та/або до місцезнаходження пошкодженого майна для визначення причин настання страхового випадку та розміру збитків.

Згідно з п. 34.3 ст. 34 Закону про обов'язкове страхування у випадку, якщо страховик не виконає свого обов'язку, потерпілий має право самостійно обрати аварійного комісара або експерта для визначення розміру шкоди. Таким чином, вказана норма згадує лише аварійного комісара або експерта як суб'єктів, яких можуть обрати потерпілі для визначення розміру завданої шкоди.

А вже у п. 34.4 ст. 34 зазначено, що страховиком, МТСБУ та потерпілими для визначення причин настання страхового випадку та розміру збитків можуть залучатися аварійні комісари, експерти або юридичні особи, у штаті яких є аварійні комісари чи експерти. Отже, вказана стаття також не зобов'язує замовляти експертне дослідження, а лише вказує, що потерпілий може її зробити.

У свою чергу п. 36.2 ст. 36 Закону про обов'язкове страхування встановлено, що страховик має право здійснювати виплати без проведення експертизи, якщо за результатами проведеного ним огляду пошкодженого майна страховик і потерпілий досягли згоди про розмір страхового відшкодування і не наполягають на проведенні оцінки, експертизи пошкодженого майна. Таким чином, якщо сам потерпілий не наполягає на проведенні експертизи, а страховик визначив розмір шкоди, то страхова виплата може бути здійснена без експертного дослідження.

Однак типовими як раз є випадки, коли саме страхові компанії відмовляються платити без проведення експертного дослідження. Так, дуже часто страховики не направляють своїх працівників на місце ДТП або пошкодженого майна, взагалі обирають пасивну поведінку, очікуючи активних дій потерпілого: звернення із скаргами до відповідних державних органів або звернення із позовами до судових органів. І саме відсутність експертного дослідження є однією з підстав, які страховики застосовують для відмови у виплаті страхового відшкодування. На жаль, тлумачення ст. 34 і ст. 36 Закону про обов'язкове страхування або інших його норм навіть після внесення змін до законодавства не дає відповіді на питання, чи зобов'язаний потерпілий проводити експертне дослідження свого пошкодженого автомобіля. Аналіз цих норм лише дозволяє робити висновки, на які не має однозначної відповіді.

Відповідно до п. 34.1 ст. 34 34.1 страховик зобов'язаний протягом двох робочих днів з дня отримання повідомлення про настання події, що містить ознаки страхового випадку, розпочати її розслідування, у тому числі здійснити запити щодо отримання відомостей, необхідних для своєчасного здійснення страхового відшкодування. Відповідно до п. 36.2 ст. 36 страховик зобов'язаний прийняти рішення про виплату страхового відшкодування або вмотивоване рішення про відмову у виплаті страхового відшкодування. Таким чином, на страховика законодавством покладений обов'язок здійснити активні дії щодо розслідування страхового випадку, збору документів та прийняття рішення. Отже, пасивна поведінка страховика, зокрема, непроведення експертного дослідження та подальше посилення на відсутність експертизи, на нашу думку,

не може бути підставою для відмови у виплаті страхового відшкодування. У такому випадку дійсною причиною відсутності експертизи є невиконання страховиком обов'язків, які покладені на нього законодавством.

До того ж потерпілий все ж таки має докази розміру завданої шкоди — рахунки, акти виконаних робіт та таке інше. Отже, пасивну поведінку страховика можна вважати мовчазною згодою на обґрунтовані вимоги потерпілої особи, які підтверджені будь-якими належними доказами, у тому числі рахунками, актами виконаних робіт, розрахунковими документами.

Але слід додати, що це лише наш погляд на цю проблему. Суди можуть розтлумачити законодавство по-іншому. Таким чином, констатуємо, що для уникнення негативних наслідків страхового випадку потерпілому бажано перед проведенням ремонту пошкодженого автомобіля за свої кошти провести експертну оцінку пошкодженого транспортного засобу для визначення розміру шкоди, особливо з огляду на те, що витрати на проведення експертизи зобов'язаний відшкодувати страховик.

При визначенні розміру страхового відшкодування страхова компанія завжди намагається мінімізувати свої витрати і використовує для цього будь-які засоби.

Слід звернути увагу, що в дійсності страховик при страхуванні цивільно-правової відповідальності не відшкодує завдану шкоду у повному обсязі — шкода страховика є обмеженою законодавством. Так, відповідно до ст. 29 Закону про обов'язкове страхування у зв'язку з пошкодженням транспортного засобу відшкодовуються витрати, пов'язані з *відновлювальним ремонтом транспортного засобу з урахуванням зносу*, розрахованого у порядку, встановленому законодавством, включаючи витрати на усунення пошкоджень, зроблених навмисно з метою порятунку потерпілих внаслідок дорожньо-транспортної пригоди, з евакуацією транспортного засобу з місця дорожньо-транспортної пригоди до місця проживання того власника чи законного користувача транспортного засобу, який керував транспортним засобом у момент дорожньо-транспортної пригоди, чи до місця здійснення ремонту на території України. Якщо транспортний засіб необхідно, з поважних причин, помістити на стоянку, до розміру шкоди додаються також витрати на евакуацію транспортного засобу до стоянки та плата за послуги стоянки.

Таким чином, страховик відшкодує не матеріальну шкоду, а витрати, пов'язані з відновлювальним ремонтом з урахуванням зносу. Розрахувати вартість відновлювального ремонту з урахуванням коефіцієнта фізичного зносу складових автомобіля належним чином може лише особа, яка має відповідну освіту, кваліфікаційний рівень — експерт або аварійний комісар, який здійснює оцінку відповідно до «Методики товарознавчої експертизи та оцінки колісних транспортних засобів», затвердженої Наказом № 142/5/2092 від 24.11.2003 р.

Отже, враховуючи ці норми знову ж таки констатуємо, що потрібно проводити експертизу пошкодженого авто для уникнення відмови страховика від виплати, посиляючись на неврахування фізичного зносу складових автомобіля.

Вартість ремонту з урахуванням фізичного зносу може бути набагато меншою, ніж розмір завданої шкоди. Так, наприклад, згідно з зазначеною методикою значення коефіцієнта фізичного зносу складових автомобілів, які експлуатуються понад 12 років, дорівнює 70 відсоткам.

Окрім цього при проведенні експертного дослідження пошкодженого автомобіля потерпілий може замовити й визначення так званої втрати товарної вартості автомобіля, яка є також складовою завданої шкоди. Проте відповідно до п. 32.7. ст. 37 Закону про обов'язкове страхування страховик не відшкодовує шкоду, пов'язану із втратою товарного вигляду транспортного засобу.

Таким чином, потерпілий може фактично отримати від страховика суму значно меншу, ніж розмір завданої шкоди. Звісно, різницю він має право стягнути з особи, винної у дорожньо-транспортній пригоді.

Ще одним фактором, який може вплинути на розмір, — це податок на додану вартість. Дуже часто експерт, визначаючи розмір завданої шкоди, окремим рядком до витрат на проведення ремонту додає 20 % податку на додану вартість. Проте страховики іноді відмовляються відшкодовувати ці суми податку, посилаючись на те, що немає документального підтвердження сплати їх у державний бюджет держави. Після надання документів, що підтверджують надходження податку на додану вартість у бюджет, страховик може доплатити зазначені суми. Такими документами можуть, перш за все, бути оплачені рахунки або акти виконаних робіт суб'єктів господарювання — платників податку на додану вартість.

На питання — чи обґрунтовані такі дії страховика відповісти стовідсотково важко. Закон про обов'язкове страхування нічого не згадує про податок на додану вартість, лише зазначаючи, що відшкодуванню підлягають витрати, пов'язані з відновлювальним ремонтом транспортного засобу. Оскільки податок на додану вартість нараховується на суми витрат на ремонт, то цілком обґрунтовано можна стверджувати, що він пов'язаний з відновлювальним ремонтом.

У свою чергу листом Державної податкової адміністрації України від 21.08.2009 р. № 10143/5/16-1516 передбачено, що у разі якщо придбання послуг по ремонту, заміщенню, відтворенню застрахованого об'єкта чи товарно-матеріальних цінностей, які мають бути використані в процесі його ремонту (запчастини та інші витратні матеріали тощо), здійснюється у неплатника податку на додану вартість, то розрахунок суми виплати та таке придбання здійснюється без урахування сум податку на додану вартість, оскільки особа, не зареєстрована платником податку на додану вартість, не має права нараховувати і виділяти окремим рядком суму податку на додану вартість.

Така позиція начебто справедлива, адже чому страхова компанія повинна сплачувати податок на додану вартість, якщо він не спрямований до бюджету.

Такої думки дотримується й Верховний Суд України, який у своєму листі від 19.07.2011 р. «Судова практика розгляду цивільних справ, що виникають з договорів страхування» зазначає, що сума податку на додану вартість, виходячи з умов договорів, укладених на підставі чинного законодавства та правил, розроблених кожною страховою компанією, виплачується останньою або

стягується судом після надання документів про такі витрати. Судам у таких випадках слід з'ясувати наявність двох обставин: 1) фактичне здійснення ремонту автомобіля; 2) чи зареєстрований надавач послуг з ремонту автомобіля платником ПДВ.

Іншою проблемою є ситуація, коли потерпілий вже має право на страхове відшкодування, але ще не здійснив ремонт автомобіля. Природно, що документів, які підтверджують сплату податку на додану вартість, бути не може в принципі. Але ж це не означає, що податок буде сплачений у майбутньому при ремонті автомобіля. Виходом з цієї ситуації буде надання документів про сплату ПДВ пізніше та доплата страховика до основного страхового відшкодування.

Слід сказати, що з огляду на те, що фактично строк виплати на сьогоднішній день становить 90 днів з дати подання заяви про виплату страхового відшкодування, ця виплата буде здійснена скоріше за всього вже після ремонту автомобіля. Відповідно й проблем з доведенням витрат на податок на додану вартість не виникне.

Література

1. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. // Відомості Верховної Ради України. — 2003. — № 40-44. — ст. 356
2. Закон України «Про обов'язкове страхування цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів» // Відомості Верховної Ради України. — 2005. — № 1. — ст. 1
3. Закон України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні» від 12.07.2001 р. // Відомості Верховної Ради України. — 2001. — № 47. — ст. 251.
4. Закон України «Про страхування» від 07.03.1996 р. // Відомості Верховної Ради України. — 1996. — № 18. — Ст. 78.
5. Наказ Міністерства юстиції України, Фонду державного майна № 142/5/2092 від 24.11.2003 р. «Про затвердження Методики товарознавчої експертизи та оцінки колісних транспортних засобів» // Офіційний вісник України. — 2003. — № 49. — ст. 2579.
6. Лист Державної податкової адміністрації України від 21.08.2009 р. № 10143/5/16-1516 // Вісник податкової служби України. — 2009. — № 35.
7. Лист Верховного Суду України від 19.07.2011 року «Судова практика розгляду цивільних справ, що виникають з договорів страхування».

Анотація

Гареев С. НІ. Проблемні питання виплати страхового відшкодування при страхуванні цивільно-правової відповідальності автомобілістів. — Стаття.

У статті розглядаються проблеми, які можуть виникнути при здійсненні страхової виплати при страхуванні цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів. Зокрема, автор звертає увагу на невизначеність законодавства щодо підстав страхової виплати, а також аналізує норми законодавства, які регулюють обсяги страхових виплат.

Ключові слова: страховик, потерпілий, страхова виплата, поліс, матеріальна шкода.

Аннотация

Гареев Е. НІ. Проблемные вопросы выплаты страхового возмещения при страховании гражданско-правовой ответственности автомобилистов. — Статья.

В статье рассматриваются проблемы, которые могут возникнуть при осуществлении страховой выплаты при страховании гражданско-правовой ответственности собственников наземных транс-

портных средств. В частности, автор обращает внимание на неопределённость законодательства относительно оснований страховой выплаты, а также анализирует нормы законодательства, которые регулируют объёмы страховых выплат.

Ключевые слова: страховщик, потерпевший, страховая выплата, полис, материальный ущерб.

Summary

Gareev E. Problem questions of payment of insurance compensation at insurance of civil liability of cars — Article.

In the article are being examined the questions which could appear during realization insurance payment by insuring of civil responsibility of land vehicles owners. In particular the author pays attention on uncertainty of legislation regarding the basis of insurance payment. Also he analyses legislation which regulate the insurance payment volume.

Keywords: the insurer, the victim, insurance payment, policy, material damage.

УДК 347.751:620.9

Н. Ю. Голубева

ОСОБЛИВОСТІ ЗОБОВ'ЯЗАНЬ, ЩО ВИНИКАЮТЬ З ДОГОВОРУ ПОСТАЧАННЯ ЕНЕРГЕТИЧНИМИ ТА ІНШИМИ РЕСУРСАМИ ЧЕРЕЗ ПРИЄДНАНУ МЕРЕЖУ

Актуальність розгляду правових проблем, пов'язаних із визначенням особливостей зобов'язань, що виникають з договору постачання енергетичними та іншими ресурсами через приєднану мережу, у цивільному праві не викликає сумнівів, оскільки завжди важливо вірно кваліфікувати виниклі відносини та вірно застосувати відповідні правові норми, у нашому випадку необхідно визначити чи застосовувати до відносин норми про купівлю-продаж чи спеціальні норми про постачання енергетичними та іншими ресурсами через приєднану мережу. Аналіз правової природи договору постачання енергетичними та іншими ресурсами через приєднану мережу проводився у літературі І. В. Бернштейн, Е. В. Бланковою, В. В. Вітрянським, О. С. Йоффе, А. В. Кічею, С. М. Корнєєвим, Н. Савельєвим, Б. М. Сейнаровим, Е. Д. Шешеніним, А. М. Шафір та іншими вченими. *Метою* цієї статті є встановлення особливостей договору постачання енергетичними та іншими ресурсами через приєднану мережу на відміну від загальних норм про договір купівлі-продажу на сучасному етапі розвитку цивільного законодавства України.

ЦК України, виділяючи договір ресурсопостачання в самостійний різновид договорів купівлі-продажу, містить норми, направлені на регулювання відносин з постачання енергії — електричної, теплової, а також інших ресурсів, таких як газ, нафта, вода. ЦК України встановлює презумпцію однорідності відносин з постачання різними товарами (ресурсами) через приєднану мережу.

У відповідності до ст. 714 ЦК «за договором постачання енергетичними та іншими ресурсами через приєднану мережу одна сторона (постачальник)